

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 715/2021
09.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца DS DIGITAL ДОО Петровац на Млави, чији је пуномоћник Слађана Марјановић, адвокат у ..., против туженог КОМЕРЦИЈАЛНА БАНКА АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 6.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5418/20 од 17.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 09. децембра 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5418/20 од 17.05.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5418/20 од 17.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Пожаревцу П 219/2020 од 15.10.2020. године, ставом првим изреке утврђено је да је одредба члана 5. Уговора о дугорочном кредиту за трајна и обртна средства кредитна партија бр. ...-...-... од 09.01.2017. године закљученог између тужиоца и туженог ништава и да не производи правно дејство. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа због неосновано наплаћених трошкова за обраду кредита, исплати износ од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од 09.01.2017. године до исплате, док је ставом трећим изреке обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 31.200,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5418/20 од 17.05.2021. године одбијена је жалба туженог и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се и на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови и накнаде које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима или накнадама је реч, а они могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. У конкретној ситуацији нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоца као корисника кредита у предуговорној фази упознао са обавезом да сноси конкретну обавезу, нити је исто исказано у уговореној ефективној каматној стопи, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 31.07.2020. године ради утврђења ништавости и исплате. Вредност предмета спора је 6.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 51 евро.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а

одредбом става 3. истог члана, да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ из става 1. овог члана.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог Закона није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић